

tant tots els que volguessin lluitar per aconseguir-ho, car en la lluita hi anàvem a guanyar més que a perdre, no sols els interessos morals i materials nostres, sinó els de les nostres famílies condemnades a viure en la més anguniosa estretor econòmica.

Les necessitats per tothom sentides varen ésser l'aglutinant de la unió mèdica; d'una unió, però, en els començaments raquíca i mitja. malgrat d'haver estat concrecionades bona part de les aspiracions unànimes de l'estament en dos projectes, que de tan ben enfocats, meditats i concebuts feren retreure a molts que temorosos d'ésser enganyats desconfiaven de la seva realització. I és clar, aquesta egòlatra desconfiança—de la qual difícilment l'estament mèdic mai no podrà, ni sabrà despullar-se si no hi ha sancions punitives severíssimes—fou causa que un d'ells no hagués pogut ésser degudament implantat.

Aquest era el primitiu projecte—encara avui incomprès—de delimitació de partits mèdics, qüestió batallona en totes les Assemblees mentre disposicions superiors no ens varen privar de posar-lo a debat; però—reconeguem-ho avui—projecte que ben aplicat, acceptant les orientacions bàsiques del ponent, tan fàcilment implantables en aquella època, les circumstàncies de la qual ens eren tan favorables, hauria si un fons d'egolatria, els interessos creats, la manca de visió plena i perfecta dels problemes collectius no haguessin obstaculitzat tota la feina a fer—resolt o gairebé resolt el nostre problema econòmic i el de plètorà professional avui encara formidables.

I l'altre, el de creació de la Mutual Mèdica, tan lentament posat en pràctica, sols ha triomfat per obra i gràcia d'aquesta mateixa egolatria que res no ens deixa per de pressa i bé. Digui-ho si no la relativa rapidesa amb què s'han fet funcionar els cinc grups d'Invalidesa i el nombre d'inscrits en cada grup, contra els quatre, només, de Vida, amb la meitat o tercera part d'inscrits en els d'Invalidesa.

I ara, quan davant el perfecte funcionament de la Mutual no és possible ja que hi hagi qui pugui dubtar de la força de la unió, ara que els resultats obtinguts, la baratura i seguretat dels riscos d'Invalidesa i Mort han afermat la confiança en el Sindicat, en els homes que l'administren i en el poder i la força de la nostra unió, ara que ja ha pres estat, després d'uns anys de

son letàrgic, l'assegurança de vellesa, ara que tothom la voldria implantada, la mateixa egolatria, aquesta por d'haver de pagar unes pessetes per a crear-nos una assegurança més i no poder arribar a fruit-la potser, ens fa recórrer a una arma tan innoble com el sofisme, a jugar paraules amb paraules per tal de cercar el màxim de conveniències, posant-nos en el perill probable de perdre les possibles i a disfressar l'estretor econòmica en què vivim i no volem confessar, o la nostra gasiveria, o el que sigui, perdent el temps en discussions enutjoses, inútils i fixes i tot perjudicials al nostre propi benestar i al dels nostres familiars i coprofessionals.

Vellesa és o ha d'ésser invalidesa? Respectant tota la bona intenció que hi pugui haver, ultra la que hi hagi, en els que han portat aquesta discussió, en virtut del que sabem per raó dels nostres estudis i de l'experiència diària hem de contestar que no i mil vegades no. Vellesa és i ha d'ésser únicament vellesa. Vellesa no ha estat mai, ni ha d'ésser considerada invalidesa, malgrat hi hagi nombrosos casos, però excepcionals, en què els vells resultin vertaders invàlids. I menys encara, segons sigui l'edat en què pels efectes de la nostra assegurança començarà la vellesa.

L'assegurança de vellesa, essent voluntària, ha de guadir-la—invàlid o no—que l'hagi pagada. La Mutual no fa almoines, ni regala res a ningú, però tampoc no pot prendre res a ningú. Una Mutual així es prestaria a especulacions i favoritismes indignes per al vertader mutualista i més indignes encara si el mutualista és un metge, car la seva condició de metge l'obliga de saber el que fa i no li permetrà mai d'allegar ignorància sobre tot allò que tingui relació amb la salut i la vida.

A part d'això, la Mutual va néixer per tal d'evitar que el metge després d'una vida de treball superior potser i sense potser al rendit per la major part dels individus d'altres professions no quedés en situació tan precària que pogués constituir un afront per als seus germans de professió, com desgraciadament passava abans del Sindicat. No és just, ni és legal, ni és humà que aquell home que esclau del seu deure professional, d'un deure que no li permet fer mai festa, que no li permet fruit dels avantatges dels homes dels altres estaments, que sempre ha d'estar eixugant llàgrimes, veient misèries i viure el con-